

HİKMET HÜKÜMENOĞLU

04:00

ROMAN

2. BASKI

♥ can
çağdaş

HİKMET HÜKÜMENOĞLU

04:00

Can Çağdaş

04:00, Hikmet Hükümenoğlu

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Everest Yayınları, 2012

Can Yayınları'nda 1. basım: 2021

2. basım: Mayıs 2023, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa Çevikdoğan

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Özkaracan Matbaacılık ve Ciltçilik San. ve Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 Bağcılar / İstanbul

Sertifika No: 45469

ISBN 978-975-07-4534-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

HİKMET HÜKÜMENOĞLU

04:00

ROMAN

♥can

Hikmet Hükümenoğlu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Köburun, 2016

Aşka İnanmayanlar İçin Aşk Öyküleri, 2018

Atmaca, 2020

Harika Bir Hayat, 2023

HİKMET HÜKÜMENOĞLU, 1971'de İstanbul'da doğdu. *Kar Kuyusu* (2005), *Küçük Yalanlar Kitabı* (2007), *47 Numaralı Kamara* (2010), *04:00* (2012), *Körburun* (2016), *Atmaca* (2020) romanlarının yanı sıra 2018'de *Aşka İnanmayanlar İçin Aşk Öyküleri* adlı öykü kitabını yayımladı. *Körburun*'la 2017'de Attila İlhan Roman Ödülü'nü kazandı.

I. Bölüm

Kişisel Kıyametlerimiz

*"I don't wanna die, but I ain't not keen on living either."*¹

Robbie Williams, "Feel"

*"(...) he wondered if Mozart had had any intuition that the future did not exist, that he had already used up his little time. Maybe I have, too, Rick thought as he watched the rehearsal move along. This rehearsal will end, the performance will end, the singers will die, eventually the last score of the music will be destroyed in one way or another; finally the name "Mozart" will vanish, the dust will have won. If not on this planet then another. We can evade it awhile."*²

Philip K. Dick, *Do Androids Dream of Electric Sheep?*

1. (İng.) Ölmek istemem ama yaşamaya da meraklı değilim.

2. (İng.) "(...) merak etti, acaba Mozart gelecek olmadığına, kendi kısacık zamanını da tüketmiş olduğuna dair bir sezgiye sahip miydi? Belki ben de kendiminkini tükettim diye düşündü Rick provalarını devamını izlerken. Bu prova bitecek, gösteri bitecek, şarkıcılar ölecek, müziğin kayıtlı son notaları günün birinde öyle ya da böyle yok olacak ve sonunda 'Mozart' adı kayıplara karışacak, toz toprak galip gelecek. Bu gezegende olmasa da başka birinde. Paçayı bir süre için kurtarabiliriz." Philip K. Dick, *Androidler Elektrikli Koyun Düşler mi?*

1

İstanbul'da yaşıyor olmakla İstanbul'da ölüyor olmak arasında fark kalmadı, dedi hiç tanımadığım bir kadın. Uzun sarı saçları vardı ve ağlıyordu sanırım.

Rüya gördüğümü sonradan anladım.

2

Böyle bir hayatı seçenlerin alışması gereken şeylerden birisi de, insanın uyandığı anda kapıldığı o tuhaf şaşkınlıktır. Bazen nerede olduğunuzu hatırlayamazsınız, bazen de kim olarak uyandığınızı. Rahatsız edici bir unutkanlık değildir bu. Uyku mahmuru beyniniz henüz pelte kıvamında olduğundan, kendinizi tasasız, lekesiz, bembeyaz bir boşlukta bulursunuz. Sırtınızdaki tüm yüklerden kurtulur, yere konmaya direnen bir kuş tüyü kadar hafiflersiniz. O boşlukta henüz yanlış kararlar verilmemiştir. Kötü haberler duyulmamıştır. Geriye dönüşü olmayan adımlar atılmamıştır.

Hiçbir şey bozulmasın diye nefes alıp vermeye çekinirsiniz.

Fakat hatırlamak da unutmak gibi beyninizin size danışmadan gerçekleştirdiği eylemlerden biridir.

Hele sokak kapısı inatla yumruklanıyorsa.

Kiraz...

Gözümü açar açmaz tavandaki küf lekelerini gördüm. Her gün biraz daha kabaran yosun yeşili kabarcıklar hangi evde olduğumu hatırlamama yetti. Gülbahar Sokak, dört numaralı bina, yedinci kat, kırk yedi numara. Kiraz'ı beklerken uyuyakalmış olmalıydım. Kabarcıklara bakmamak için gözlerimi tekrar kapadım ve bu evi, Kiraz'ı, yağmurları, hatta tüm şehri aklımdan tamamen silip atmanın bir yolu olup olmadığını düşündüm. Çok fazla seçenek yoktu. Elimden geleni yapıyordum zaten. Güm güm ses dayanılmaz bir hal alınca battaniyeyi omzuma attım, ayaklarımı sürüyerek gidip kapıyı açtım.

Kiraz, hayal kırıklığını gizlemek için çaba harcayan insanlardan değildi. "Hazırlanmadın mı hâlâ?" dedi. "Hazırlanmamışsın..." diye ekledi gittikçe alçalan bir sesle. "Çizmelerimi çıkarmaya çok üşendim, ben burada bekleyeyim seni."

"Olmaz öyle," dedim. Bir süre kapının ağzında durup anlamsızca birbirimize baktık. Ben uyku sersemiydim, Kiraz ise hep böyleydi. Uzun uzun esnedim ve mutfağa sürükledim kendimi. "Yağmur yağıyor mu?"

"Hayır, ama her an başlayabilir. Gitmek zorunda mıyız Giray Abi? Gitmesek olmaz mı?"

"Olmaz. Senin iyiliğin için gidiyoruz."

"Tamam da ne işe yarayacak?"

"Heriflerle oturup sakince konuşacağız. Her şey yoluna girecek, merak etme." Kahve makinesinin düğmesine bastım. Ağzıma iki tane aspirin atıp ağır ağır çiğnedim. Gözlerim kamaştığı için bir süre yutkunamadım ama uykum açılır gibi oldu.

"Herifleri bilmiyorsun," diye mırıldandı Kiraz. Pe-

şimden mutfağa geleceğine içeri kaçmıştı. Tavırları bir garipti bu sabah. Hem her zamanki gibi hızlı konuşmuyordu, hem de benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu sanırım. Mutfak kapısından başımı uzatıp ne yapıyor diye baktım.

Kiraz'ın ince kolları, uzun bacakları, düğme gibi bir burnu ve neredeyse şeffaf bir teni vardı. Bilekleri hep sıra sıra bileziklerle, parmakları da boy boy yüzüklerle dolu olurdu. Bir seferinde, "Barış Manço'ya mı benzemeye çalışıyorsun?" diye sorduğumda en saf haliyle, "Kimdi o Giray Abi, hani şu uzun saçlı şarkıcı adam mı?" diye cevap vermişti ve ben de takılmaktan vazgeçmiştim. Avuç kadar odanın içinde buz pistinde kayarcasına hareket etmesini izledim. Parmak uçlarına basarak dolanıyor, önüne çıkan her eşyaya çok ilginç bir şeye rastlamış gibi merakla dokunuyordu. Çizmelerini kapının kenarına bırakmıştı ama kırmızı paltosu hâlâ üzerindeydi.

"İçimde kötü bir his var," dedi kendi kendine. Onu seyrettiğimin farkında değildi. "En iyisi hiç gitmemek."

Kahve makinesinin başına geri döndüm. Kiraz, yabancı bir gezegende hiç ilgisini çekmeyen insanların arasına düşmüş ve başka çaresi olmadığından bu durumu kabullenmiş gibi davranırdı. Kendisine seçtiği rol buydu. Arada sırada en olmadık şeylere sevinirdi ama heyecanı çok çabuk geçerdi. Şimdiki hali ise farklıydı. Daha önce hiç görmediğim bir gerginlik vardı üzerinde. Başta ne olduğunu çözememişim ama sonunda anladım. Korkuyordu.

"Niye bu kadar korkuyorsun?" diye seslendim içeriye. Cevap vermedi. "Korkacak bir şey yok. Hem biraz kafanı çalıştırsaydın, gitmek zorunda kalmazdık."

"Ne olur sen de babam gibi konuşmaya başlama."

"Doğrusunu istersen, bu aralar babana hak vermeye başladım."

“Belki de yaşlanmaya başladın,” dedi öfkeyle.

Dünden kalan ekmekten iki kalın dilim kestim.

“Ya tamam, şaka yapıyorum,” dedi sessizlik biraz uzayınca. “Hemen kızılıyorsun.”

Kızacak bir durum yoktu. Otuz beş yaşına gelmiş-tim ve benimle aynı yaşlardaki insanlardan çok çabuk yorulur olmuştum. Kiraz yirmi bir yaşındaydı sanırım. Arkadaşım desem, değildi. Yatağa atmayı hedeflediğim birisi de değildi. Yine de hayatımda ufak bir köşeyi sahiplenmesine ses çıkarmamıştım. Sokakta peşinize takılıp sizi evinize kadar takip eden, davet beklemeden içeri girip en sıcak yere yerleşen, bunu da en doğal hakkımıymış gibi yapan kedilere benziyordu. Haklıydı, belki de yaşlanmaya başlamıştım.

“Aç mısın?” diye sordum.

“Kahvaltı edip geldim.”

İki yumurtayı hızlıca sütle çıırtım. Göz kararıyla şeker ve bir-iki damla vanilya ekleyip parmağımınla tadına baktım. İnsan bir sürü şeye üşenebilir ama evde vanilya bulundurmamayı asla ihmal etmemeli. Ekmekleri yumurtalı karışıma batırdım ve parçalanıp dağılmalarına fırsat vermeden çıkardım. Tavada bir parmak tereyağı eritip dilimleri altın sarısı olana kadar kızarttım. Buzdolabında, kavanozun dibinde biraz çilek reçeli kalmıştı, onu da üzerlerine paylaştırdım. Soğuk reçel, sıcak ekmeklerin üzerinde kendini salınca mutfağı güzel bir koku kapladı.

4

Mikroskobik bir dairede yaşamının birtakım faydaları olduğunu kabul etmem gerekir. Mesela uyku serse-

miyken kalkıp kapıyı açmak, mutfağa gidip kahvaltı hazırlamak ve geri dönmek için toplam on adım atmak yetiyordu. Kışın en soğuk gününde bile orta boy bir elektrik sobası bütün evi ısıtıyordu. İki bir kesilen sular dışında pek bir derdim yoktu aslında. Tek bir odanın içinde uyuyup uyanmaya, yemek yemeye ve her işimi görmeye hiç zorlanmadan alışmışım.

Kiraz, ekmeklerin kokusunu duyunca itiraz etmekten vazgeçti. Tabakları elimize alıp pencerenin önünde yemeye başladık.

“Babana anlattın mı?” diye sordum.

“Deli misin, öldürür beni. Kızlarla sinemaya gideceğiz diye yalan uydurdum. Tabii bin tane laf işittim, sabahın köründe sinema mı olurmuş da, dükkânda duracağıma sürekli gezip tozuymuşum da, aklım bir karış havadaymış da...”

Sanırım babasının haksızlık ettiğini söylememi bekliyordu ama benden ses çıkmadı.

“Sen nasıl bir yalan uydurdun peki babama?” diye sordu.

“Çözmem gereken bir sorun var, dedim. Ayrıntıya girmedim, o da üstelemedi. İnsan ustasına yalan söylemez.”

“Peki biraz süt var mı? Bu kahve zehir gibi olmuş.”

5

Evin küçük olmasına alıştığım gibi, camlara yapışan çamur kıvamındaki pislığe de alışmışım artık. Haftalardır gökyüzü hep griydi. Buzlu camdan yapılmış dev bir fanusun içine hapsolmuş böcekler gibi yaşıyorduk. Fa-

nusun dışında güneş ışığı ve bol miktarda oksijen vardı, ama biz bu gri gökyüzüyle idare etmek durumundaydık. Gri gökyüzüyle ve onun yapışkan tortusuyla.

Penceremin tam karşısındaki iki beton yığınına bile alışmıştım. Birbirinin eşi, onar katlı, kurşun grisi iki bina. Anladığım kadarıyla, ikisi de yetmişlerde devlet dairesi olarak kullanılmış ve yıllar önce terk edilmişti. Bazen ışık belirli bir açıdan vurduğunda, çürümeye başlamış bir ofis sandalyesinin bacağı ya da devrik bir dolabın metal kulpu, kırık camların arkasındaki karanlıkta bir an için parlar ve hemen kaybolurdu. Üzerlerine damga pulları yapıştırılmış mühürlü kâğıtlar, rüzgârlı gecelerde gökyüzüne doğru yükselir, rüzgâr dindiğinde birkaç sokak öteye kar gibi yağardı. İkiz binaların niye boş durduğunu soracak kadar meraklı değildim. Zaten hatırlayan birisini bulacağımı da hiç sanmıyordum.

İki beton bloğun arasındaki boşluktan ufka kadar uzanan alçak tepeler görünürdü. Yedi tepeli İstanbul'da, her mevsim bölünerek çoğalan mahallelerle kaplı böyle yüzlerce tepe vardı. İkişer-üçer katlı, çok yakında daha yüksek olmayı hedefleyen, derme çatma binlerce apartman. Kiremit kırmızısı, boncuk mavisi, fare sarısı yığın yığın evler ve hepsi aynı yöne kafasını çevirmiş bir örnek çanak antenler. Uzaktan bakınca binalar birbirine yapışıp tek bir kütle halini almış gibi dururdu. Çimentodan, tuğladan, demirden ve sıvadan oluşan, yayvan bir kütle. Yer yer, patlamaya hazırlanan bir sivilce gibi sivrilir, apartmanların arasından gökdelen özentisi bir toplu konut projesi fırlardı. Görünürde tek bir ağaç yoktu. İstanbul, hiç uyumayan şuursuz bir organizma misali bütün otları, çimenleri, dalları, yaprakları çiğneyip yutmuştu.

“Haberleri açsak mı?” diye sordu Kiraz.

Gözü uzaktaki bir öbek binanın arkasından yükselen dumanlara takılmıştı. Dün gece gökyüzünü aydınla-

tan alevler kaybolmuştu ama duman bulutu sabaha kadar iyice şişip kabarmıştı. Yıldızsız gecelerin karanlığında sinsice parlayan yeşilimsi bir rengi vardı bu dumanların. Belki de şehrin ışıkları yüzünden insanın gözüne öyle görünüyordu, bilmiyorum. Şimdi bakınca sıradan kapkara bir dumandı işte. Adını bile bilmediğimiz kimyasalların karanlıkta renk değiştiren dumanları.

“Haberleri diyorum, açayım mı biraz?”

“Boş ver haberleri,” dedim. “Hani hemen çıkacaktık?”

“Her yeri yakacaklar mı böyle?”

“Niye yakınılar durup dururken?” dedim. Çok da emin değildim aslında. Hiç kimse değildi. Askerî bir proje olduğu için ayrıntılar sır gibi saklanıyordu. Anladığım kadarıyla birtakım mahalleler ne olduğu açıklanmayan bir salgın tehlikesine karşı önlem olarak boşaltılıyor ve kontrollü yangınlarla temizleniyordu. İlk seferinde, olağanüstü bir durum demişlerdi. İkincisi, kesinlikle sonuncusu olacaktı. Üçüncüsünden sonra saymanın anlamı kalmamıştı.

Kiraz’ın beyni tekinsiz bir konudan diğerine atlıyordu. “Giray Abi, hiç gitmesek mi?”

“Yahu niye bu kadar büyüttün? Heriflerle konuşup iki dakikada halledeceğiz. Ama gelmek istemiyorsan burada otur, beni bekle. Bir saate dönerim.”

“Aklını mı kaçırdın? Tek başına gitmene razı olur muyum hiç?”

Ekmekleri hızlıca mideye indirdik. O tabakları mutfağa taşıırken ben de boğazlı siyah bir kazak ve kalın çoraplar giydim. Hava dünden daha soğuk görünüyordu. Elektrik sobasını fişten çektim. Son olarak yatağın şiltesinin altına sakladığım zarfı alıp cebime tıktırdım.

Trafik tamamen kilitlenince Taksim Meydanı'nın biraz ilerisinde minibüsten inmek zorunda kaldık. İner inmez, kaldırımını işgal etmiş iki çekçeğin arasında bulduk kendimizi. Bir tanesi eski model cep telefonları satıyordu, diğeri çifti beş liraya kadın terlikleri. İkisinin de terlekleri neo fosforlu halkalarla süslüydü. Aydınlıkta bile aşırı parlak görünen ve uzun süre bakınca insanın başını ağrıtan şu çirkin ışıklar hangi aralık dört bir yanımızı sarmıştı, hatırlamıyordum. Yıllar önce afili bir minibüsün arka tamponunda ilk örneklerini gördüğümde gülüp geçmiştim. Sonra sinsice her yere yayılmışlar, en pahalı dükkânların şık vitrinlerine bile sızmışlardı.

Çekçeklerin neo fosforları düzenli aralıklarla pembe, sarı ve mor renkler saçarken, terlikçinin kış tarafındaki hoparlörler, insanın kulaklarını patlatacak bir seviyede müzik yayınına başladı. Kırmızı ışıkta durmuş beklerken ben de Taksim Meydanı'ndaki binlerce kişiyle birlikte Bülent Ersoy'un ameliyat öncesi sesinden "Baharı Bekleyen Kumrular"ı dinledim. Bir yandan da İstanbul'un Bülent Ersoy'a nasıl benzemeye başladığını düşündüm. O da eskisine kıyasla daha heybetli ve daha gösterişliydi. Ve o da artık geçeküstü sayılacak bir seviyeye yükselmişti.

Kiraz yanımdan ayrılmıştı, "Beni bekle," diye seslendim ama o gürültüde duymadı. Önümdeki insanlar, ucuz terliklere ve telefonlara yaklaşabilmek için birbirlerini iteklerken aralarından sıyrılmaya çalıştım. Bir-iki dirsek yediğimde hiç duraksamadım, ben de aynı şekilde yanıt verdim.

Otobüs duraklarının arkasındaki beton duvara, kırmızı sprey boyayla ve sağa yatık iri harflerle şöyle yazmıştı birisi:

"Yani sđrf benim Őeytanlarđm deęil, otobűste yanđma oturan adamđn beynini kemiren dertler de bana bulaŐıyor ya da marketteki kasiyer kđz, unkű gűzlerindeki nefreti gűrűyorum, tuŐlara basan parmaklarđnđn nasıl űfkeyle kasıldıęını gűrűyorum, onların Őeytanlarđ da bana bulaŐıyor ya da barda gıcık olduęum o herif ya da televizyonda tűkűrűkler saçarak kavga eden o çok bilgili insanlar, onların űfkesi de, mutsuzluęu da, kini de, kederi de eninde sonunda beynimin kıvrđmlarđ arasına yerleŐip kűk salıyor..."

Bizimkine benzeyen ama bazı açılardan da çok farklı bir İstanbul. Belki milyonlarca paralel evrenden birinde yer alan dięer İstanbul... Bu Őehirde korku, űfke ve çaresizlik birikip patlama noktasına yaklaŐtika adeta Őekil almıŐ ve karanlık bir organizmaya dűnűŐműŐ.

GeçmiŐindeki korkunç bir olay yűzűnden hayattan kaçan Giray'la eski karısı –ve yeni cinayet masası baŐkomiseri Defne– kaybolan çocukların sırrını ozmek için yeniden bir araya gelir. Ancak Giray, gizli gűcűnű kullanmaya razı olacak mı? Ve tanımadıęı insanlar için hayatını tehlikeye atmak onu kendi karanlıęından çekip çıkarabilecek mi?

04:00, Hikmet Hűkűmenoęlu'nun gerilimle fanteziyi birleŐtirdięi, hızlı kurgusuyla etkileyen bir 21. yűzyıl romanđ.

#fantastik #gerilim #istanbul #kayıpocuklar #gizlięű

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [canyayinlari](#)

roman

ISBN: 978-975-07-4534-8

9 789750 745348